

Μια η διέξοδος: Την κρίση να πληρώσει το μεγάλο κεφάλαιο!

Το αντιλαϊκό πρόσωπο της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ αποκαλύπτεται μέρα με την ημέρα, όλο και περισσότερο. Η κυβέρνηση, αξιοποιώντας την ανοιχτή στήριξη των μονοπωλιακών ομίλων και των φερεφώνων τους στα ΜΜΕ, αλλά και την απροκάλυπτη συναίνεση της ηγεσίας της ΝΔ και του ΛΑΟΣ και την αποπροσανατολιστική και «βολική» «προγραμματική αντιπολίτευση» του ΣΥΡΙΖΑ, ξεδιπλώνει μια χωρίς προηγούμενο εκστρατεία ιδεολογικής τρομοκράτησης των λαϊκών στρωμάτων και συγχρόνως συγκάλυψης της αντιλαϊκής ουσίας της πολιτικής της.

Η κρίση και η ανάπτυξη έχουν τους ίδιους κερδισμένους και χαμένους!

Η συζήτηση για τον προϋπολογισμό, τα έκτακτα μέτρα, τις εκκλήσεις του πρωθυπουργού και των άλλων παραγόντων του συστήματος (πολιτικών, οικονομικών και δημοσιογραφικών) για «εθνική ομοψυχία», διεξάγεται στο έδαφος της όξυνσης της κρίσης του. Και εδώ πρέπει κανείς να επισημάνει δυο βασικές πλευρές.

Πρώτον, **στην κρίση φτάσαμε ακολουθώντας τον ίδιο δρόμο ανάπτυξης που προτείνεται σήμερα ως «μονόδρομος» για την έξοδο από αυτήν.** Εδώ και σχεδόν είκοσι χρόνια ζούμε την περικοπή του λαϊκού εισοδήματος, των εργασιακών σχέσεων, των κοινωνικοασφαλιστικών δικαιωμάτων. Κι όλα αυτά με την επίκληση της ανάγκης να στηριχθεί η κερδοφορία των μονοπωλίων, για να γίνουν τάχα επενδύσεις, νέες θέσεις εργασίας, ανάπτυξη και, τελικά, να έρθουν «καλύτερες μέρες». Στο όνομα αυτού του καπιταλιστικού μύθου, δόθηκαν πακτωλοί δισεκατομμυρίων στο κεφάλαιο με προκλητικές φοροαπαλλαγές, επιδοτήσεις, αναπτυξιακούς νόμους. Το αποτέλεσμα; Μυθικά κέρδη για τα μονοπώλια, φτώχεια για τους εργαζόμενους και, στο τέλος, η κρίση. Αιτία γι αυτό δεν είναι η κερδοσκοπία των golden boys, αλλά το ότι ο καπιταλιστικός δρόμος ανάπτυξης έφτασε στα όριά του. Από τη μια η υπερσυσσώρευση κεφαλαίου συρρίκνωσε τα ποσοστά κέρδους και πρέπει πλέον να βρεθούν νέα πεδία υψηλότερης αποδοτικότητας (καταρχήν γιατί στο βάθος υπάρχει και ο πόλεμος...), εξ ου και το παραμύθι της «πράσινης οικονομίας». Από την άλλη, η υπερπαραγωγή (ως αποτέλεσμα της υπερσυσσώρευσης) προσκρούει στη συμπίεση της αγοραστικής δύναμης των εργαζόμενων και στη βύθιση της κατανάλωσης. **Δεν είναι, λοιπόν, η κρίση κάποιο ανεξήγητο φαινόμενο που, τάχα, μας κατέλαβε εξ απηνής. Είναι γνήσιο τέκνο της καπιταλιστικής ανάπτυξης, αναγκαίο επακόλουθό της, όπως έγινε το 1929 και το 1973...**

Η αστική τάξη απέναντι στην κρίση του ίδιου του δικού της δρόμου ανάπτυξης, επιχειρεί σήμερα να τη μετατρέψει από βραχνά σε ατμομηχανή «διεξόδου», συνεχίζοντας και εντείνοντας την ίδια πολιτική που οδήγησε σε αυτήν και εκβιάζοντας τη «συναίνεση» με την κρίση ως άλλοθι. Συναίνεση στην ακόμα μεγαλύτερη θωράκιση των κερδών, σε νέες φοροαπαλλαγές στο κεφάλαιο, σε νέα συρρίκνωση του λαϊκού εισοδήματος, στην ισοπέδωση όποιου εργατικού δικαιώματος στη δουλειά, στην ασφάλιση, στην υγεία κλπ. έχει μείνει όρθιο. **Αν η «έξοδος» από την κρίση επιχειρείται μέσα από τον ίδιο δρόμο που συσώρευσε αμύθητο πλούτο σε μια χούφτα κοινωνικά παράσιτα, βυθίζοντας στη φτώχεια εκατομμύρια εργαζομένων που παρήγαγαν τον πλούτο αυτό, πόσο θράσος χρειάζεται να έχουν οι αστοί και οι πολιτικοί τους υπηρέτες για να ζητούν «ομοψυχία» από τα θύματα αυτής της λεηλασίας, για να συνεχιστεί αυτός ο φαύλος κύκλος;**

Δεύτερον, επικαλούνται τη διαφθορά, τη φοροδιαφυγή, τα ελλείμματα, το σπάταλο και αναποτελεσματικό κράτος των πελατειακών σχέσεων (της ΝΔ ή του ΠΑΣΟΚ, ανάλογα με το ποιος μιλάει) που έχουμε. Ψέμα! **Την ίδια ΑΚΡΙΒΩΣ πολιτική ακολουθούν και σε όλη την υπόλοιπη ΕΕ, που τα κράτη ΔΕΝ είναι «σπάταλα» (αντίθετα είναι πολύ «φειδωλά» απέναντι στους λαούς), ΔΕΝ είναι «αναποτελεσματικά» (στην προώθηση της πολιτικής που έχουν ανάγκη τα μονοπώλια), ΔΕΝ είναι «κομματικά» (γιατί απλούστατα οι σοσιαλδημοκράτες και οι «νεοφιλελεύθεροι» κυβερνούν χέρι-χέρι ή εναλλάξ στην ίδια ρότα), όπως βέβαια μας λένε οι ίδιοι. Γιατί, λοιπόν κι εκεί λιτότητα, απολύσεις, συρρίκνωση δικαιωμάτων και κατακτήσεων; Δεν είναι άραγε φανερό ότι η πολιτική αυτή δεν είναι «τοπική ιδιομορφία», ούτε προϊόν «κακής διακυβέρνησης της επαράτου**

αντίπαλου», αλλά ανάγκη του κεφαλαίου να απαντήσει στην κρίση από τη σκοπιά των δικών του συμφερόντων;

Τα ψέματα έχουν «κοντά ποδάρια»...

Η κυβέρνηση κάνει λόγο, υποκριτικά, για την ανάγκη να πληρώσουν οι «έχοντες» και καμώνεται πως «αγανακτεί» με τις προκλητικές αποδοχές κάποιων δημοσίων στελεχών ή golden boys. ΛΕΕΙ ΨΕΜΑΤΑ! Οι ελάχιστοι υψηλά αμοιβόμενοι των 30000€ το μήνα είναι απλά το πρόσχημα για να παγώσουν οι μισθοί των 1500 και των 2000€, ενώ οι ακόμα χαμηλότεροι θα κινηθούν στα όρια της «ελεημοσύνης» κάτω από ένα ευρώ τη μέρα(!). Τα κροκοδείλια δάκρυα για την αυτοτελή φορολόγηση των επιδομάτων των δημοσίων υπαλλήλων (ας σημειωθεί εδώ ότι τα επιδόματα των μηχανικών ΔΥ δε φορολογούνται αυτοτελώς αλλά κανονικά στην κλίμακα) μουσκεύουν τα «κοινωνικά ευαίσθητα» μάγουλα των κονδυλοφόρων του συστήματος, οι οποίοι ωστόσο αποσιωπούν τις επιπτώσεις της επιδοματικής πολιτικής στη μείωση των αποδοχών των εργαζομένων, αλλά και των ταμείων. Τους πήρε ο πόνος για τους τεκμαρτούς συντελεστές, αλλά όχι και για τη νόμιμη εισφοροδιαφυγή της μισθωτής εργασίας με ΔΠΥ. Και βέβαια, η αντίληψη περί «δικαιοσύνης» της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ φτάνει στο αποκορύφωμά της με το πετσόκομμα του αφορολόγητου, διαμέσου του ανεκδότου των αποδείξεων...

Οι υπηρέτες των μονοπωλίων πασχίζουν να μας πείσουν ότι αμοιβές των 1500 και των 2000€ είναι υψηλές, τη στιγμή που οι μεγάλοι όμιλοι θησαυρίζουν. Μόνο φέτος, χρονιά κρίσης υποτίθεται, τα λειτουργικά κέρδη των εισηγμένων στο χρηματιστήριο εταιρειών έφτασαν στο αστρονομικό ποσό των 11.8 δις €, για το 9μηνο Γενάρη-Σεπτέμβρη, όταν για όλο το 2010 οι κοινωνικές δαπάνες δεν ξεπερνούν τα 4 δις €. Το 73.7% των κερδών αυτών αφορά 15 μόνο ΑΕ(!). Από τις 273 εισηγμένες επιχειρήσεις, οι 165 εμφανίζονται κερδοφόρες και οι 55, μάλιστα, να αυξάνουν τα κέρδη σε σχέση με το 2008(!). Ακόμα και αν αφαιρεθεί η ζημιά των 107 ζημιολόγων, τα λειτουργικά κέρδη φτάνουν τα 8,5 δις €, έναντι 8,8 δις πέρυσι. Και βέβαια, αυτή η αμελητέα υστέρηση του 2.5% στην κερδοφορία ήταν αρκετή για να ανοίξουν οι κρουνοί των κρατικών πακέτων «ενίσχυσης» μέσα από τους αναπτυξιακούς νόμους, το ΕΣΠΑ κλπ. Αλλά και στα καθαρά κέρδη η εικόνα δεν αλλάζει: 6 δις € φέτος, έναντι 6,7 δις το 2008. Αξίζει να σημειωθεί, τέλος, ότι τα σωρευτικά λειτουργικά κέρδη των εισηγμένων, την 5ετία 2004-2008, ξεπέρασαν τα 54 δις €, όταν την ίδια περίοδο οι σωρευτικές κοινωνικές δαπάνες δεν ξεπέρασαν τα 48.5 δις. Τα στοιχεία μιλούν από μόνα τους.

Πανηγυρίζει, δήθεν, η κυβέρνηση ότι θα βάλει τα μερίσματα στην φορολογία των φυσικών προσώπων «για να πληρώσουν αυτοί που κερδίζουν». ΛΕΕΙ ΨΕΜΜΑΤΑ! Ο καθένας γνωρίζει ότι το ποσοστό των κερδών που διανέμεται ως μερίσματα είναι ελάχιστο μπροστά στο σύνολο των κερδών: πρώτον, διότι το συντριπτικό κλάσμα της κερδοφορίας αφορά εισηγμένες εταιρείες, των οποίων οι μετοχές δεν ανήκουν σε φυσικά πρόσωπα· δεύτερον, διότι υπάρχουν άπειρα περιθώρια «δημιουργικής λογιστικής» ώστε τα κέρδη προ φόρων να «μαγειρεύονται» κατά το δοκούν (π.χ. το παιχνίδι των τραπεζών με τα «επισφαλή δάνεια») και τρίτον, διότι στην πλειοψηφία τους τα κέρδη μετά φόρων μεταφέρονται στη νέα χρήση (και ειδικά αν μιλάμε για μικρομεσαίες επιχειρήσεις) για προφανείς λόγους: αύξηση ρευστότητας, βελτίωση πιστοληπτικής ικανότητας κλπ. Η διανομή σε μερίσματα αφορά κυρίως τους μικροεπενδυτές και όχι ασφαλώς τους μεγάλους κερδισμένους. Η καλύτερη απόδειξη γι αυτό, είναι ο ίδιος ο προϋπολογισμός που, για το 2010, προβλέπει μείωση κατά 7,2% των εσόδων από άμεση φορολογία νομικών προσώπων (μετά από τη μείωση κατά 9,8% το 2009 έναντι του 2008 και παρά το συνεχιζόμενο «σαφάρι» κερδών που προαναφέραμε). Τα στοιχεία, ακόμα και της μελέτης του ΤΕΕ στο θέμα αυτό δε μπορούν να κρύψουν την εικόνα: για άλλη μια φορά, θα κληθούν να πληρώσουν οι εργαζόμενοι, οι φτωχοί και μεσαίοι αγρότες, αυταπασχολούμενοι, μικροεπαγγελματίες. Αυτό, τα παπαγαλάκια του ΣΕΒ και της κυβέρνησης το λένε «κοινωνική δικαιοσύνη». Ουαί υμίν...

Να γίνουν «οι ανάγκες μας, ιστορία»...

Οι εργαζόμενοι πρέπει να απορρίψουν το εκβιαστικό ιδεολόγημα ότι, τάχα, «το κεφάλαιο θα πάρει τα κέρδη και θα φύγει αν δει ότι θα φορολογηθεί». Τα στοιχεία της Eurostat λένε ότι μεταξύ 2004 και 2007 ο πραγματικός συντελεστής φορολογίας των ΑΕ στην ΕΕ των 25 αυξήθηκε μεσοσταθμικά από το 23 στο 30% (με χώρες όπως η Δανία που αγγίζει ή και ξεπερνά το 50%) χωρίς να συμβεί καμιά μαζική «φυγή κεφαλαίων», την ίδια στιγμή που στην Ελλάδα μειωνόταν από το 20 στο 18,6% και δε σημειώθηκε καμιά θεαματική εισροή.

Τα παραμύθια αυτά έχουν μόνο ένα σκοπό: να συγκαλύψουν τη μεγάλη αλήθεια, ότι εργάτες χωρίς κεφαλαιοκράτες μπορούν να υπάρξουν, το αντίθετο όμως όχι.

Είναι η ώρα που το λαϊκό κίνημα, οι εργαζόμενοι, οι αυταπασχολούμενοι, οι μικρομεσαίοι πρέπει να απαιτήσουν τώρα να φορολογηθούν τα κέρδη του μεγάλου κεφαλαίου με 45%. Το αφορολόγητο να αυξηθεί στα 20000 € για τα φυσικά πρόσωπα και 40000€ για το ζευγάρι (με προσαύξηση 5000 € για κάθε παιδί), να τιμαριθμοποιείται αυτόματα η κλίμακα, να θεσπιστούν χαμηλοί συντελεστές στα πρώτα κλιμάκια. Να καταργηθούν όλοι οι έμμεσοι φόροι στα είδη πλατιάς λαϊκής κατανάλωσης και να αντιστραφεί η σχέση άμεσης – έμμεσης φορολογίας γενικά. Να καταργηθούν όλες οι χαριστικές φοροαπαλλαγές και τα προνόμια των μονοπωλιακών ομίλων. Να καταργηθούν όλες οι μορφές της νόμιμης εισφοροδιαφυγής του κεφαλαίου, μέσω της κατεδάφισης των εργασιακών σχέσεων (μπλοκάκι, stage, επιδότηση εισφορών κλπ.). Να κοπεί ο πακτωλός της χρηματοδότησής τους, μέσα από το σύνολο του νομοθετικού πλαισίου. Αλήθεια, οι συμβάσεις παραχώρησης τύπου Ρίου, Σπάτων, Αττικής Οδού τι άλλο ήταν αν όχι ενέσεις ζεστού κρατικού χρήματος στα κονσόρτσιουμ των κατασκευαστικών και τραπεζικών ομίλων, με το λαό να είναι ο διπλά και τριπλά χαμένος;

Αντί να υποκύψει στον εκβιασμό, το εργατικό και λαϊκό κίνημα οφείλει να διεκδικήσει, τελικά, όχι μόνο το στοιχειώδες, να μην πληρώσει δηλαδή ο λαός την κρίση, αλλά – σε τελευταία ανάλυση – το βασικό: να πάρουν τον πλούτο στα χέρια τους, αυτοί που τον παράγουν. Η κλιμάκωση του αγώνα, μετά την μεγάλη επιτυχία της απεργίας της 17 Δεκέμβρη που προκήρυξαν τα συνδικάτα που συσπειρώνονται στο ΠΑΜΕ, είναι μονόδρομος. Στις 10 Φλεβάρη, η φωνή της εργατικής τάξης θα ακουστεί και πάλι ηχηρή, απ'άκρου σε άκρο, σ'όλη την Ελλάδα...

Γρηγόρης Γρηγοριάδης
ΧΜ, Μέλος ΔΕ του ΤΕΕ
Δημοσιούπαλληλική Ενότητα Μηχανικών